DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)
23. april 2002 *

I sag C-62/01 P,

Anna Maria Campogrande, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles (Belgien), ved avocat A. Krywin, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 5. december 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-136/98, Campogrande mod Kommissionen (Sml. Pers. I-A, s. 267, og II, s. 1225), hvori der er nedlagt påstand om delvis ophævelse af denne dom, om, at det fastslås, at der foreligger seksuel chikane samt om, at Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale erstatning for den ikke-økonomiske skade, den har forvoldt ved denne culpøse adfærd,

* Processprog: fransk.

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved C. Berardis-Kayser, som befuldmægtiget, bistået af avocat D. Waelbroeck, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne J.-P. Puissochet (refererende dommer) og J.N. Cunha Rodrigues,

generaladvokat: J. Mischo
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 24. januar 2002,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 9. februar 2001 har A.M. Campogrande i medfør af artikel 49 i EF-statutten og de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-statutterne for Domstolen iværksat appel til prøvelse af dom afsagt af Retten i Første Instans den 5. december 2000 i sag T-136/98, Campogrande mod Kommissionen (Sml. Pers. I-A, s. 267, og II, s. 1225, herefter »den anfægtede dom«), for så vidt som Retten heri fastslog, at det ikke var godtgjort, at appellanten havde været udsat for seksuel chikane, og derfor ikke tog erstatningspåstanden til følge.

Sagens faktiske omstændigheder

2 A.M. Campogrande er tjenestemand i lønklasse A4 ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber. På tidspunktet for tvistens opståen var hun tilknyttet Direktorat B »Latinamerika« i Generaldirektoratet »Eksterne Forbindelser: Det Sydlige Middelhavsområde, Mellemøsten, Latinamerika, Syd- og Sydøstasien og Nord-Syd-Samarbejde« ved Kommissionen. Direktorat B blev på det pågældende tidspunkt ledet af A.

3 Den 27. juni 1997 indgav appellanten efter flere uofficielle henvendelser en ansøgning til Kommissionen om bistand i henhold til artikel 24 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«), som samtidig udgjorde en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1. Appellanten anførte heri, at A. under et møde den 27. februar 1997 havde givet

hende et klap på lænden og ledsaget denne gestus med følgende bemærkning: »Som De kan konstatere, er mit direktorat særdeles vel repræsenteret af kvinder.« Appellanten har anført, at hun i flere år under sit arbejde i det af A. ledede direktorat havde måttet tåle en række »bemærkninger vedrørende hendes person og været udsat for gentagne malplacerede tilnærmelser, som intet havde at gøre med et normalt arbejdsforhold«. Episoden den 27. februar 1997 var »dråben, der fik bægeret til at flyde over«.

4 Da appellanten ikke fik svar på sin bistandsansøgning, indgav hun den 21. januar 1998 en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over den stiltiende afvisning heraf.

5 Efter denne klage foranstaltede generaldirektøren for Generaldirektoratet for »Personale og Administration« (GD IX) en administrativ undersøgelse vedrørende A. Denne erkendte at have foretaget den omstridte gestus, men gav dog en anden version af omstændighederne end A.M. Campograndes, og benægtede at have gjort sig skyldig i seksuel chikane. Det står endvidere fast, at de øvrige personer, som havde deltaget i mødet den 27. februar 1997, ikke havde bemærket hændelsen og desuden heller ikke havde hørt den omtalt.

6 Den administrative undersøgelse blev ikke efterfulgt af nogen udtrykkelig afgørelse hverken vedrørende appellantens ansøgning om bistand eller af hendes klage. Generaldirektøren for GD IX tilstillede dog appellanten den 29. oktober 1998 rapporten om undersøgelsen, som bl.a. konkluderede, at »intet gør det muligt med sikkerhed at fastslå, om den påklagede gestus er blevet foretaget af A. med henblik på at nedværdige A.M. Campogrande som kvinde«.

7 På dette grundlag anlagde appellanten den 20. august 1998 inden at have modtaget undersøgelsesrapporten sag ved Retten med påstand om annullation af

den stiltiende afvisning af hendes klage af 21. januar 1998, samt om, at Kommissionen tilpligtes at betale hende erstatning for den ikke-økonomisk skade, hun havde lidt på grund af den anfægtede afgørelse.

Den anfægtede dom

8 Retten fastslog først med hensyn til retmæssigheden af Kommissionens afslag på at yde A.M. Campogrande bistand, at administrationen er forpligtet til grundigt, hurtigt og fortroligt at undersøge klager vedrørende seksuel chikane og til at meddele klageren resultatet heraf. Retten fastslog i denne sag, at da den påståede seksuelle chikane var bestridt, var Kommissionen forpligtet til at iværksætte en undersøgelse med henblik på at fastslå de faktiske omstændigheder og i givet fald fastsætte en rimelig genoprettelse herfor. Retten fandt bl.a., at det herved var irrelevant, om appellanten havde godtgjort at have lidt et tab på grund af den påståede seksuelle chikane, eller det ikke var godtgjort, at A. havde haft til forsæt at nedværdige hende og efterfølgende havde givet hende en undskyldning herfor.

9 Da det var klart, at der bestod en forpligtelse til at iværksætte og gennemføre en omhyggelig, hurtig og grundig undersøgelse, fastslog Retten, at det forhold, at der først syv måneder efter indgivelsen af bistandsansøgningen iværksættes en undersøgelse, således som Kommissionen havde gjort, ikke var foreneligt med de krav, der er forbundet med bistandsforpligtelsen. Retten fastslog endvidere, at selv om vedtægtens artikel 90 ikke indeholder en forpligtelse til at besvare alle ansøgninger, var Kommissionen forpligtet til hurtigt at undersøge klager vedrørende seksuel chikane. Retten fandt desuden, at den omstændighed, at A. ikke længere var i Kommissionens tjeneste, hvorfor den påståede seksuelle chikane derfor var ophørt, ikke indebar, at forpligtelsen til at indlede en hurtig undersøgelse ikke bestod.

10 Retten konkluderede på dette grundlag, at Kommissionen havde tilsidesat vedtægtens artikel 24 samt Rådets resolution 90/C 157/02 af 29. maj 1990 om beskyttelse af kvinders og mænds værdighed på arbejdspladsen (EFT C 157, s. 3), og Kommissionens henstilling 92/131/EØF af 27. november 1991 om beskyttelse af kvinders og mænds værdighed på arbejdspladsen (EFT 1992 L 49, s. 1), og annullerede af disse grunde den stiltiende afvisning af appellantens ansøgning om bistand.

11 Retten gav imidlertid ikke A.M. Campogrande fuldt medhold, idet den ikke efterkom hendes erstatningspåstand. Retten fastslog først, at påstanden om erstatning for skade på grund af angivne repressalier over for appellanten efter indgivelsen af hendes klage måtte afvises, idet der ikke havde fundet nogen forudgående administrativ procedure sted, og appellanten ikke havde nævnt disse repressalier i klagen.

12 Retten fastslog dernæst, at appellantens påstand om, at Retten pålagde Kommissionen at genetablere hendes karriere, overskred Fællesskabets retsinstansers kompetence, idet disse ikke kan rette påbud til institutionerne.

13 Retten fastslog endelig med hensyn til den af appellanten lidte ikke-økonomiske skade på grund af den usikkerhed, som Kommissionen havde bragt hende i med hensyn til følgerne af hendes ansøgning om bistand og resultaterne af den administrative undersøgelse, at annullationen af den anfægtede afgørelse under hensyn til sagens omstændigheder i sig selv udgjorde en rimelig genoprettelse for denne skade. Retten fastslog desuden, at appellanten ikke havde lidt ikke-økonomisk skade.

14 Retten tog altså ikke erstatningspåstanden til følge.

Appellen

15 A.M. Campogrande har i sin appel nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede dom ophæves, for så vidt som Retten deri ikke tog hendes erstatningspåstand til følge.

— Det fastslås, at appellanten har været genstand for seksuel chikane og har lidt ikke-økonomisk skade som følge heraf.

— Kommissionen tilpligtes at betale erstatning med tillæg af renter, hvis størrelse fastsættes af Domstolen, og

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

16 A.M. Campogrande har fremført fire anbringender, for det første, at der foreligger tilsidesættelse af begrundelsespligten, fordi den anfægtede dom indeholder en modstridende begrundelse, for det andet, at der foreligger en tilsidesættelse af fællesskabsretlige bestemmelser og af Domstolens praksis vedrørende nye anbringender, for det tredje, at der foreligger en retsnægtelse under hensyn til, at Retten ikke har udtalt sig om betingelserne for Kommissionens ifald af ansvar, og endelig, at hendes ret til forsvar er blevet tilsidesat.

17 Kommissionen har principalt nedlagt påstand om, at appellen afvises, eller i hvert fald forkastes, og subsidiært, såfremt Domstolen skulle ophæve den anfægtede dom, at sagen hjemvises til Retten med henblik på en ny afgørelse af appellantens søgsmål. Kommissionen har under alle omstændigheder nedlagt påstand om, at A.M. Campogrande tilpligtes at afholde appelsagens omkostninger.

Domstolens bemærkninger

Første anbringende vedrørende tilsidesættelse af begrundelsespligten

18 Appellanten har med den første del af dette anbringende anført, at den anfægtede dom indeholder en modstridende begrundelse, idet Retten ved ikke at have pålagt Kommissionen at tildele appellanten erstatning ikke har draget alle følgerne af de forhold, som foreholdtes Kommissionen, og hvis graverende karakter Retten erkendte i den anfægtede doms begrundelse.

19 Som Kommissionen har anført, tilkom det Retten, uanset den graverende karakter af de faktiske omstændigheder, at vurdere, hvilken genoprettelse der ville være den mest rimelige for den herved forvoldte skade. Selv om en sådan vurdering efterfølgende viser sig at være ubegrundet, kan den ikke anses for at udgøre en modstridende begrundelse i den anfægtede dom. Den første del af det første anbringende kan derfor ikke tiltrædes.

20 Appellanten har med den anden del af anbringendet anført, at den anfægtede doms begrundelse er modstridende, utilstrækkelig og fejlagtig med hensyn til den seksuelle chikane, som appellanten har været udsat for. Der foreligger modstrid

mellem det forhold, at Retten i den anfægtede dom fastslog, at der foreligger en seksuel handling fra A.'s side over for appellanten, og dens særdeles kortfattede udsagn, hvorefter appellanten ikke har godtgjort at have været udsat for seksuel chikane og at have lidt ikke-økonomisk skade.

21 Det bemærkes, at Retten i den anfægtede doms præmis 68-70 sondrede mellem den ikke-økonomiske skade, som appellanten blev forvoldt på grund af Kommissionens passivitet efter hendes klage, hvilken skade blev genoprettet ved annullationen af den anfægtede afgørelse, og den lidte ikke-økonomiske skade, som appellanten har påberåbt sig, og som skulle bero på en seksuel chikane, for hvilken hun ikke har fremført noget bevis, en seksuel chikane, som i øvrigt intet havde at gøre med hændelsen den 27. februar 1997, som A. ikke har bestridt.

22 Denne begrundelse må anses for logisk og klar og udgør en fyldestgørende besvarelse af de af A.M. Campogrande fremførte argumenter. Den anden del af det første anbringende kan derfor heller ikke tiltrædes.

23 A.M. Campogrande har med den tredje del af det første anbringende anført, at den anfægtede doms begrundelse er modstridende, og at der er tale om en retsnægtelse, idet Retten som et bevis anvendte en administrativ undersøgelse, som Retten selv kritiserede, og hvis indhold appellanten desuden har bestridt.

24 Det må imidlertid fastslås, at i erstatningssøgsmål er Retten alene kompetent til at fastslå, at der foreligger en skade, og at der er årsagssammenhæng mellem denne og den skadegørende handling, medmindre beviserne er gengivet forkert, i henhold til bestemmelserne i artikel 225 EF og artikel 51 i EF-statutten (dom af 16.9.1997, sag C-362/95 P, Blackspur DIY m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 4775, præmis 28 og 29). I denne sag fremgår alle bevismidlerne, som i øvrigt er samstemmende, af de sagsakter, som Retten har anvendt uden at gengive

dem forkert, og hvis berettigelse A.M. Campogrande ikke overbevisende har kunnet bestride. Denne del af det første anbringende, hvorved appellanten reelt tilsigter at opnå, at Domstolen erstatter Rettens vurdering af beviserne med sin egen, må afvises fra realitetsbehandling i henhold til artikel 225 EF og artikel 51 i EF-statutten for Domstolen.

25 Appellanten har med den fjerde del af det første anbringende anført, at den anfægtede doms begrundelse er utilstrækkelig og fejlagtig, idet Retten har foretaget en fejlfortolkning af appellantens bedømmelse og herved fastslået, at de faglige problemer, hun havde haft, ikke beroede på nogen form for seksuel chikane. Appellanten har anført, at hendes ringere, om end kun forbigående bedømmelse beroede på den chikane, hun var blevet udsat for.

26 Appellanten anfægter i denne del af anbringendet Rettens kompetence til at vurdere de faktiske omstændigheder. Som anført i nærværende doms præmis 24 kan anbringender, som støttes på, at Retten har foretaget en forkert vurdering af de faktiske omstændigheder, ikke antages til realitetsbehandling. Den fjerde del af det første anbringende må derfor afvises.

27 Med det første anbringendes sidste del har A.M. Campogrande anført, at Rettens manglende stillingtagen til, om der forelå seksuel chikane, og til den administrative undersøgelses forløb indebærer en retsnægtelse, som er så meget mere alvorlig, som dette forhold vedrører det almindelige princip om overholdelse af retten til forsvar og beskyttelse af den berettigede forventning.

28 Det fremgår imidlertid klart af den anfægtede doms præmis 70, at Retten ikke har antaget, at der forelå seksuel chikane, idet Retten betegner den adfærd, som appellanten har påklaget, som »rene venskabelige ytringer eller tilfælde«, samt, at

Retten af den af A.M. Campogrande anfægtede undersøgelsesrapport bl.a. lagde den sammenfatning af de faktiske omstændigheder, som hun selv har redigeret, og som er vedlagt nævnte rapport, til grund. Det må derfor fastslås, at Retten har taget stilling til appellantens klagepunkter, og at denne stillingtagen er tilstrækkelig, hvorfor den sidste del af det første anbringende heller ikke kan tiltrædes.

Andet anbringende om tilsidesættelse af fællesskabsretlige bestemmelser og retspraksis vedrørende nye anbringender

29 Appellanten har med sit andet anbringende foreholdt Retten at have tilsidesat de fællesskabsretlige bestemmelser og Domstolens praksis vedrørende nye anbringender, idet Retten afviste hendes påstand om erstatning fra realitetsbehandling, som skulle genoprette den skade, hun havde lidt på grund af de repressalier, hun havde været udsat for efter indgivelsen af klagen, under henvisning til, at den nødvendige forudgående administrative procedure ikke havde fundet sted.

30 Appellanten har til støtte for erstatningspåstanden anført, at der ikke er tale om et nyt anbringende, som er forbudt i henhold til artikel 42 i Domstolens procesreglement, men et nyt argument til støtte for de anbringender, der allerede er fremført i stævningen. Hun har anført, at hun altid såvel i klagen som i sin stævning har krævet en erstatning for al den skade, der var forbundet med den seksuelle chikane, hun havde været udsat for. Den skade, der var følgen af de repressalier, hun havde været udsat for efter indgivelsen af klagen, er alene et aspekt af den skade, som hun fra starten har klaget over.

31 Appellanten har endvidere rejst spørgsmålet, om artikel 42, stk. 2, i Domstolens procesreglement, hvorefter der kan fremsættes nye anbringender under sagens behandling, når de »støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er fremkommet under [den skriftlige] forhandling«, kan fortolkes således, at den

også gør det muligt for appellanten at påberåbe sig nye anbringender, der støttes på en omstændighed, som er indtruffet mellem tidspunktet for klagens indgivelse og stævningens indlevering til Retten.

32 Det bemærkes med hensyn til dette sidste spørgsmål, at denne sag er klart forskellig fra de omstændigheder, der omhandles i procesreglementet, eftersom det, når de nye omstændigheder er fremkommet efter indgivelse af en klage, men inden indbringelse af sag ved Retten, som det er tilfældet i denne sag, altid er muligt for sagsøgeren at supplere eller ændre den oprindelige klage inden indlevering af stævning til Retten.

33 Det bemærkes med hensyn til begrundelsen for denne fastholdelse af indholdet i den forudgående klage først, at i henhold til fast retspraksis, er formålet med den forudgående administrative procedure hovedsagelig, at konflikter mellem tjenestemænd eller øvrige ansatte og administrationen så vidt muligt løses i mindelighed. For at en sådan procedures formål kan nås, er det nødvendigt, at ansættelsesmyndigheden tilstrækkeligt præcist kan erkende de klagepunkter, som de pågældende har rejst over en anfægtet afgørelse (jf. herved dom af 1.7.1976, sag 58/75, Sergy mod Kommissionen, Sml. s. 1139, præmis 32). Domstolen har desuden fastslået, at administrationen ikke bør fortolke klager snævert, men derimod bør undersøge dem med åbent sind.

34 Det bemærkes dernæst, at det er fast retspraksis i tjenestemandssager, at selv om der for Domstolen kun kan nedlægges påstande, som har samme genstand som det i klagen anførte, og kun fremsættes indsigelser, der hviler på samme grundlag som de i klagen anførte, kan disse indsigelser for Domstolen uddybes ved fremførelse af anbringender og argumenter, som ikke nødvendigvis figurerer i klagen, men som står i snæver forbindelse med den (dom af 20.5.1987, sag 242/85, Geist mod Kommissionen, Sml. s. 2181, præmis 9).

35 Heraf følger, således som A.M. Campogrande i øvrigt har anført, at indholdet af klagen ikke har til formål strengt og endeligt at fastlægge den eventuelle retslige fase, når søgsmålet hverken ændrer klagens årsag eller genstand (dom af 7.5.1986, sag 52/85, Rihoux m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1555, præmis 12). Domstolen har således fastslået, at når en sagsøger i sin klage har nedlagt påstand om annullation af den stiltiende afvisning af hans ansøgning om bistand, må denne påstand anses for en påstand om erstatning af det tab, som beslutningen måtte have forvoldt ham (jf. herved dom af 26.1.1989, sag 224/87, Koutchoumoff mod Kommissionen, Sml. s. 99, præmis 10).

36 Det fremgår i denne sag klart af klagens ordlyd, at A.M. Campograndes klare erstatningspåstand alene var baseret på den skade, som var forvoldt hende ved Kommissionens retsstridige afslag på at yde hende bistand.

37 Ved Retten har A.M. Campogrande derimod ikke fremført argumenter eller supplerende anbringender til støtte for denne erstatningspåstand. Hun har reelt fremført en ny erstatningspåstand, der er baseret på en ny skade, nemlig den skade, der var en følge af de repressalier, hun var udsat for i sin tjeneste efter indgivelsen af hendes klage.

38 Selv om det antages, at disse repressalier har foreligget, er de ikke en følge af Kommissionens stiltiende afvisning af appellantens ansøgning om bistand, som er blevet annulleret ved den anfægtede dom, men en direkte følge af appellantens indgivelse af klage. Selv om påstanden hører under samme sag, er der tale om en erstatningspåstand, der klart adskiller sig fra den i klagen omtalte, og som må anses for en ny påstand og derfor må afvises.

39 Appellantens andet anbringende om, at Retten har begået en retlig fejl ved at afvise denne påstand fra realitetsbehandling, er ikke begrundet og kan derfor ikke tiltrædes.

Tredje anbringende om retsnægtelse udøvet af Retten, idet denne ikke udtalte sig om betingelserne for Kommissionens ifald af ansvar

40 A.M. Campogrande har til støtte for dette anbringende anført, at de tre forhold, som skal være opfyldt for ifald af ansvar, er opfyldt: Kommissionens culpøse adfærd, appellantens lidte ikke-økonomiske skade og årsagssammenhængen mellem den culpøse adfærd og skaden. Appellanten har foreholdt Retten, at denne ikke har udtalt sig vedrørende de ansvarspådragende forhold, som den seksuelle chikane og Kommissionens culpøse adfærd udgør. Retten har endvidere heller ikke taget stilling til, om appellanten har lidt ikke-økonomisk skade, under henvisning til, at den ikke kan pålægge administrationen påbud.

41 Det må fastslås, at Retten fastslog, at Kommissionen havde handlet culpøst ved at have bibragt appellanten en usikkerhed med hensyn til resultatet af hendes ansøgning om bistand, og at Kommissionen herved havde forvoldt A.M. Campogrande en ikke-økonomisk skade. Retten fastslog dog, at annullation af den anfægtede afgørelse i sig selv udgjorde en rimelig genoprettelse herfor.

42 Retten fastslog derimod med hensyn til omstændighederne vedrørende den seksuelle chikane, efter at have undersøgt appellantens påstande herom, at disse ikke var godtgjort, og forkastede hendes erstatningspåstand.

43 Selv om Retten med føje fastslog, at Fællesskabets retsinstanser ikke er kompetente til at rette et påbud til Kommissionen, bemærkes, at Retten alene fastslog dette med henblik på at forkaste appellantens påstand om, at hendes karriere blev genoprettet, og ikke med henblik på at undlade at tage stilling til eksistensen af den skade, appellanten påstod at have lidt.

44 Selv om A.M. Campograndes påstande skulle godtgøre, at den i den anfægtede dom ydede genoprettelse er tilstrækkelig, bemærkes i øvrigt, at når Retten en gang har fastslået, at der foreligger en skade, er det alene Retten, der har kompetence til, inden for rammerne af den nedlagte påstand, at fastslå, hvorledes og i hvilket omfang skaden skal erstattes (dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 81), hvorfor denne vurdering ikke kan behandles ved Domstolen.

45 Det fremgår af det anførte, at det tredje anbringende under alle omstændigheder ikke kan tiltrædes.

Fjerde anbringende om tilsidesættelse af retten til forsvar

46 A.M. Campogrande har anført, at Retten ved at basere sin afgørelse på en administrativ undersøgelse, som ikke havde taget hensyn til retten til forsvar, selv havde tilsidesat denne ret.

47 Det bemærkes, at appellanten ikke med denne påstand har godtgjort, at undersøgelsen er blevet gennemført under tilsidesættelse af retten til forsvar. Appellanten har ikke fremført noget bevis for, at Retten alene har baseret sig på denne undersøgelse, eftersom appellanten under sagens behandling frit har kunnet udtrykke sig såvel i stævningen som i et senere indlæg, og A.M. Campograndes egne bemærkninger desuden, som det fremgår af nærværende doms præmis 28, figurerer blandt de forhold i undersøgelsen, der er indeholdt i den anfægtede dom.

48 Det fjerde anbringende må derfor også forkastes.

49 Det fremgår af det ovenfor anførte, at appellen må forkastes.

Sagens omkostninger

50 I medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 122 kan Domstolen som en undtagelse fra artikel 69, stk. 2, ved appel, der iværksættes af tjenestemænd eller øvrige ansatte ved en institution, fordele sagens omkostninger mellem parterne, såfremt det findes rimeligt. Denne bestemmelse kan dog ikke under hensyn til sagens omstændigheder finde anvendelse her. Da appellanten ikke har fået medhold i nogen af appelanbringenderne, og Kommissionen har nedlagt påstand om, at hun tilpligtes at betale sagens omkostninger, tilpligtes appellanten derfor at betale appelsagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

1) **Appellen forkastes.**

2) **A.M. Campogrande betaler appelsagens omkostninger.**

Macken Puissochet Cunha Rodrigues

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 23. april 2002.

R. Grass

Justitssekretær

F. Macken

Formand for Tredje Afdeling